

2017. április 17. hétfő

Mt 28, 8-15

Hogyan reagálunk olyan történésekre, amit elménk nem tud, nem akar felfogni vagy ami nem fér bele a tudományok általunk biztosnak hitt törvényeibe? Például feltámad egy biztos módszerrel kivégzett, három napja halott ember, kijut sírbörtönéből, és ide-oda mászkál. Mi ez? Fantasy? Horror? Rémálom?

Reakciónk nyilván sokban függ attól, milyen viszonyban állunk az említett szuperhőssel. Az őt szerető és követő asszonyok eltelnek végtelen örömmel... és félelemmel, hiszen megtapasztalhatatlant tapasztalnak. A hatalmukat féltők álhíreket terjesztenek, nehogy kitudódjon a nép körében, hogy alul maradtak. Az átlagember pedig bedől annak a nézetnek, amelyik legkevésbé veszélyezteti biztos kis világát.

Na de kit érdekelnek a különböző kategóriák? Én milyen vagyok? Elmondom: szkeptikus. Jézussal nincs bajom, de például nemigen szeretek olvasni a szentek életéről, mert „Na persze pont az, akkor, ott és olyan módon sikerült neki.”. Nehezen hiszek el hihetetlen történeteket. Ferdítést, emberi kéz nyomát, manipulálni akarást érzek benne. És büszke vagyok hihetetlen éleslátásomra, amiért nem tudtak bepalizni. Márpedig csodák léteznek, ha nem is mindig látványosan nagyok. Ez a szakasz figyelmeztet arra, hogy nemcsak nyitott észre, nyitott lélekre is szükségem van. Vigyáznom kell, nehogy megfosszam magam a csodák, azaz Isten szeretetének és mindenben felül valóságának megtapasztalásától. Ha nem vagyok befogadóképes, a csodák el fognak kerülni. Vagy megtörténnek anélkül, hogy észrevenném.

Kitárt elme, kitárt szív, légy készen elfogadni a Mindenható mindenhatóságát!

Kőszegi Júlia (Budapest)